

GYORSJELENTÉS A 7. CIKK SZERINTI ELJÁRÁSRÓL

2026. június 8.

A Magyarországgal kapcsolatban 2018 óta folyó, az Európai Unióról szóló Szerződés 7. cikke szerinti eljárás az uniós alapértékek súlyos megsértésére összpontosít, több olyan jogállamisági és emberi jogi problémát is lefedve, amelyeket más uniós eljárások nem érintenek. Az új kormány számos üdvözlendő ígéretet tett az eljárás által is érintett területeken az elmúlt másfél évtizedben kialakult rendszerszintű problémák felszámolására, de ezek megfelelő kezelése hosszabb folyamat. Ahhoz, hogy megalapozott döntést lehessen hozni arról, hogy elhárult-e az uniós alapértékek fenyegetettsége, nemcsak a jogszabályi változások, hanem azok gyakorlati érvényesülésének vizsgálata is szükséges lesz.

Az Európai Unióról szóló Szerződés 7. cikk (1) bekezdése szerinti eljárás annak megállapítása érdekében indítható, hogy fennáll-e az egyértelmű veszélye annak, hogy egy európai uniós tagállam súlyosan megsérti a 2. cikkben szereplő értékeket. Ezek közé az uniós alapértékek közé tartozik az emberi méltóság tiszteletben tartása, a szabadság, a demokrácia, az egyenlőség, a jogállamiság, valamint az emberi jogok tiszteletben tartása. Magyarországgal kapcsolatban a 7. cikk szerinti eljárás 2018-ban az Európai Parlament javaslatára indult el, az ún. [Sargentini-jelentés](#) alapján. Az eljárás kezdete óta számos alkalommal hallgatták meg a magyar kormány képviselőit a Tanácsban a többi uniós tagállam képviselői, de ajánlások Magyarország számára nem születtek, noha erre az eljárás lehetőséget adna. Az Európai Parlament 2018 óta két átfogó magyarországi látogatás során vizsgálta a változásokat, ennek eredményeként 2022-ben a [Delbos-Corfield-jelentés](#), 2025-ben pedig a [Strik-jelentés](#) összegezte a 2. cikkben foglaltak sérelmét.

Mindeközben más uniós eljárások is indultak Magyarországgal kapcsolatban: az Európai Bizottság számos kötelezettségszegési eljárást indított azért, mert Magyarország megsértette az európai uniós jogot, több ügyben már az Európai Unió Bírósága is megállapította a kötelezettségszegést; 2022-ben elindult a feltételelességi eljárás az uniós költségvetés védelme érdekében; és más formában is feltételekhez kötötték az uniós forrásokhoz való hozzáférést a különféle korrupciós, jogállamisági és emberi jogi problémák miatt. Mindezek mellett azonban a 7. cikk szerinti eljárás továbbra is fontos szerepet tölt be, többek között mert olyan területeket is lefed, amelyeket más uniós eljárások nem, illetve amelyek más uniós eljárások keretében nem kezelhetők, és lehetőséget ad a szankciók alkalmazása előtt ajánlások megfogalmazására.

A magyarországi civil szervezetek a kezdetektől nyomon követték az eljárás alakulását, és az elmúlt hét évben több alkalommal állítottak össze olyan elemzéseket, amelyek rámutattak az egyes területeken továbbra is fennálló hiányosságokra, illetve az újabb és újabb, a jogállamiságot és az

emberi jogokat sértő és veszélyeztető kormányzati lépésekre. Emellett részletes ajánlásokat is megfogalmaztak a helyzet javítására. Az Általános Ügyek Tanácsa, ahol a 7. cikkkel eljárás kapcsolatos fejleményeket is megvitatják a tagállamok képviselői, legközelebb 2026. június 16-i ülésén tart az ügyben meghallgatást. Az alábbiakban ezért röviden újra áttekintjük az eljárás által lefedett területeket, és az azok kapcsán várható, illetve kívánatos változásokat.

Előjáróban fontos rámutatni, hogy az elmúlt négy kormányzati ciklus olyan rendszerszintű visszasságokat eredményezett az érintett területeken, amelyek egyik napról a másikra nem oldhatóak meg. Szintén le kell szögezni, hogy a problémák csak abban az esetben rendezhetőek valóban megnyugtatóan és hosszú távon, ha a megoldás irányába tett lépések az európai uniós értékek és az európai uniós jog, valamint a nemzetközi sztenderdek tiszteletével, az azok érvényesítése iránti valódi elkötelezettséggel párosulnak – ennek indikátora lehet például az Európai Unió Bírósága ítéleteinek megfelelő végrehajtása. Szintén megkerülhetetlen az érintettek bevonása a döntéshozatalba, a széles körű szakmai és a társadalmi egyeztetés, és a döntések átlátható folyamatban való meghozatala, szakítva az elmúlt évek gyakorlatával. Figyelembe kell venni azt is, hogy az előző kormánytöbbség által ránk hagyott intézményrendszer strukturális problémákkal terhelt, a fékek és ellensúlyok rendszere romokban hever, és a változásoknak egy olyan környezetben kell megtörténniük, amelyből jelenleg továbbra is hiányoznak az intézményi függetlenség szervezeti és személyi garanciái, amelyeket a demokratikus jogállam stabilitása érdekében meg kell teremteni. Ez különösen fontos azért, mert az új kormány is kétharmados parlamenti többséggel rendelkezik: a demokratikus működés hosszú távon nem alapulhat kizárólag a mindenkori politikai többség önkorlátozásán, ahhoz tartós intézményi garanciákra van szükség.

A TISZA párt a kampány során számos problémát a zászlajára tűzött a 7. cikkkel eljárás által is érintett területek közül, legyen szó a fékek és ellensúlyok rendszeréről, a korrupció elleni küzdelemről, a bíróságok függetlenségéről vagy a választási rendszer visszasságairól; és az új kormány számos területen tett előremutató, jogállamisági és emberi jogi szempontból üdvözlendő ígéreteket. Az új kormány megalakulása óta eltelt néhány hét azonban természetesen nem volt elegendő arra, hogy ezek az ígérek konkrét intézkedésekben öltsenek testet, és számos területen kidolgozásra várnak a részletes javaslatok és a megoldási irányok. Emellett önmagában az új szabályozási környezet kialakítása, bár rendkívül fontos lépés, csak a kezdet: a szabályok gyakorlatban való alkalmazása tud rámutatni a potenciális hiányosságokra, lehetőséget adva a korrekcióra is. Ahogy az EU-s forrásokhoz való hozzáférés érdekében végrehajtott igazságügyi reform eredményével kapcsolatos gyakorlati problémák is mutatják, a szabályok a gyakorlatban való érvényesülésének értékelése elengedhetetlen.

Bár a pozitív irányú változások esetén remélhetőleg belátható időn belül lehetőség nyílhat a 7. cikk szerinti eljárás lezárására, jelenleg nem áll, nem is állhat a tagállamok rendelkezésére elegendő információ ahhoz, hogy megalapozott döntést hozzanak az eljárás sorsáról a Tanács júniusi ülésén; az erről való döntés idő előtti volna. Mindez nem csak formalitás: az EU-s forrásokhoz való hozzáférés feltételeihez hasonlóan a 7. cikk szerinti eljárás alá tartozó területekre is igaz, hogy az ennek keretében jelzett konkrét, rendszerszintű problémák megoldása hozzájárul majd ahhoz, hogy hazánk egy erős, élhető, biztonságos és igazságos ország legyen.

A 7. cikk szerinti eljárás által érintett területek

1. A fékek és ellensúlyok rendszere és a jogvédelmi intézmények függetlensége

A korábbi kormánytöbbség szisztematikusan lebontotta a fékek és ellensúlyok rendszerét, meggyengítette az alkotmányos intézményeket, és aláasta a függetlenségüket, például a kormánypárthoz lojális vezetők kinevezésével és megválasztásával. Ezzel megfosztották ezeket az intézményeket attól a képességüktől, hogy hatékony korlátai legyenek a végrehajtó hatalomnak. Ez az alapvető jogok védelmének rendszerét is jelentősen meggyengítette. A jelenlegi kormánypárt programjában hangsúlyos ennek a rendszernek a visszaépítése, így például az Alkotmánybíróság függetlenségének és az ombudsmani rendszer hatékonyságának biztosítása. Ehhez kapcsolódik az is, hogy a miniszterelnök számos közjogi tisztségviselő elmozdítását helyezte kilátásba. Az például azonban még nem ismert, hogy ennek mi lesz a módja, és milyen módon teremti majd meg az intézményi függetlenség hosszú távú szervezeti és személyi garanciáit, ami elengedhetetlen a demokratikus jogállam stabilitásához.

2. A választási rendszer működése

A [választási rendszerrel kapcsolatos problémák](#) az elmúlt években túlmutattak a szűken vett választási joganyag hibáin és hiányosságain: a választási környezet egésze torzult. A kormányzati kommunikáció és a pártkampányok összemosódása, az állami erőforrások kampánycélú felhasználása, a közmédia működése és a választási jogorvoslatok korlátai együttesen gyengítették az egyenlő politikai verseny feltételeit. Az, hogy a korábbi ellenzék ilyen körülmények között is kormányváltást eredményező választási győzelmet tudott elérni, nem jelenti azt, hogy a rendszerszintű problémák megszűntek volna. Bár az új kormány a választási rendszer felülvizsgálatát ígéri, valódi változást csak olyan átfogó reform hozhat, amely széles körű szakmai és társadalmi egyeztetésre épül, és figyelembe veszi a Velencei Bizottság, az EBESZ/ODIHR és az európai bíróságok korábbi megállapításait.

3. Az igazságszolgáltatás függetlensége és a bírák jogai

2010 óta az előző kormánypárti többség a fékek és ellensúlyok rendszerének felszámolása keretében aláasták a bírói függetlenséget is. Az ezzel kapcsolatos aggályok [számos területen jelentkeztek](#): a bírói és bírósági vezetői kinevezésekkel kapcsolatos visszaélések, a bírósági ügyelosztás átláthatatlansága, a bíróságok erőforrásainak, illetve a bírák és az igazságügyi alkalmazottak fizetésének nem megfelelő biztosítása mind-mind veszélyeztette a független bírói munkát és a tisztességes eljáráshoz való jogot. Még mindig nem érvényesül megfelelően az Országos Bírói Tanács azon joga, hogy érdemben bevonják a jogalkotási és a bírói szervezeti kérdéseket érintő folyamatokba. A bírák ítélezési szabadsága is több ponton sérült, és a bírák véleménynyilvánítási szabadságát csorbították az ellenük folytatott politikai lejáratókampányok. Külön problémát jelentett az európai és magyar bírósági ítéletek végre nem hajtása. Üdvözlendő, hogy az új igazságügyi miniszter miniszterjelölti meghallgatásán az egyik legfontosabb feladatának az „igazságszolgáltatás függetlenségének helyreállítás[át] és működőképességének megerősítés[ét]” jelölte meg. Ezzel kapcsolatban azonban konkrét törvényjavaslatok benyújtására nem került még sor, így a fenti aggályok továbbra is fennállnak.

4. Jogalkotás

A [jogalkotási folyamat](#) az elmúlt években zárttá, kiszámíthatatlanná, és a végrehajtó hatalom által uralttá vált. A jogszabálytervezetek társadalmi egyeztetése csupán formalitás volt, és nem tette

lehetővé a valódi párbeszédet; az egyeztetési kötelezettséget gyakran megkerülték. Az Országgyűlésen belül rendszeresen használták az eljárási eszközöket arra, hogy ellentmondásos törvényjavaslatokat érdemi vita nélkül fogadjanak el, amit tetézt a veszélyhelyzeti rendeletek visszaélészerű alkalmazása. Ugyan a veszélyhelyzetnek hat év után májusban vége szakadt, az új kormány kommunikációjában prioritásként jelenik meg a társadalmi részvétel biztosítása, és programjukban szerepel vállalásként a jogalkotás minőségének javítása és átlátható tétéle, valamint az érdemi szakmai és társadalmi egyeztetés is, a konkrét struktúrák kialakítása még folyamatban van. Több olyan, nagy jelentőségű törvényjavaslatot nyújtottak be már egyéni képviselők útján, amelyek esetében a társadalmi egyeztetés elmaradását nem indokolta a kormányt kétségtelenül szorító időhiány.

5. Korrupció és összeférhetetlenség

A korrupció elleni fellépés területén a 2026-os kormányváltást követően elvi és strukturális elmozdulás kezdődött meg, jóllehet a korábban azonosított hiányosságok gyakorlati felszámolása még kezdeti fázisban van. Az új adminisztráció több határozott és szimbolikus lépést kezdeményezett a visszaélések feltárása érdekében: Magyarország hivatalosan benyújtotta csatlakozási kérelmét az Európai Ügyészséghez (EPPO), elindult a titkos és hátrányos állami beruházási szerződések teljes körű felülvizsgálata, valamint a közfeladatokat ellátó közérdekű vagyonkezelő alapítványoknak kiszervezett állami vagyontömegek – köztük a Mathias Corvinus Collegium (MCC) részére juttatott javak – visszavételét célzó alkotmánymódosítás előkészítése. A kormány 2026. június 8-i bejelentése szerint a közeli jövőben várható, hogy azokon a területeken is jogalkotási reformok lépnek életbe, amelyek szorosan kötődnek a feltételességi mechanizmushoz vagy a Magyarország Helyreállítási és Ellenállóképességi tervében szereplő szupermérőföldkövekhez (ilyen például a vagyonyilatkozati rendszer reformja, az Integritás Hatóság jogköreinek szélesítése). A következő időszakban tervezett változások közé tartozik a korrupcióellenes intézményrendszer radikális reformja is a Nemzeti Vagyonvisszaszerzési és Védelmi Hivatal, valamint egy új Korrupciómegelőzési Felügyelet felállításával, egyelőre azonban ezen hivatalok pontos jogkörei, a reformok részletei egyáltalán sem ismertek.

6. Magánélet és adatvédelem; információszabadság

Magyarország korábban erős információs jogi hagyományokkal rendelkezett, azonban az elmúlt években az adatvédelem, az állami megfigyelések feletti kontroll és az információszabadság garanciái jelentősen gyengültek. A [titkos megfigyelések szabályozása](#) továbbra sem felel meg az Emberi Jogok Európai Bírósága döntéseinek, és változatlanul hiányoznak a nemzetbiztonsági célú megfigyelések hatékony külső kontrolljának garanciái. Emellett továbbra sem felel meg az európai jognak a kötelező adatmegőrzés szabályozása, az arcfelismerő rendszerek alkalmazása pedig újabb alapjogi aggályokat vetett fel. Az információszabadság területén az elmúlt évek reformjai nem kezelték azt az alapvető problémát, hogy a közérdekű adatok megismerése sok esetben csak hosszadalmas bírósági eljárások útján kikényszeríthető. Bár az új kormány jelezte a titkosszolgálati szabályozás felülvizsgálatának szándékát, annak konkrét irányai és részletei egyelőre nem ismertek. Az információszabadság megerősítésére vonatkozóan eddig nem jelentek meg hasonló vállalások sem. A valódi változáshoz olyan intézményi és eljárási garanciák szükségesek, amelyek a gyakorlatban is biztosítják a magánszféra védelmét és a közhatalom átláthatóságát.

7. A média szabadsága

A médiaszabadság szisztematikusan sérült az elmúlt másfél évtizedben: a közszolgálati média propagandaként működött, a médiahatóságba kizárólag kormánypárti delegáltakat választottak, az

állami reklámköltés torzította a piacot és a független szerkesztőségek egyre nehezebb körülmények között dolgoztak. Az állami reklámköltés jól láthatóan leállt a választás után, ez önmagában is fontos előrelépés, de szabályozási változások egyelőre nem történtek. Ezidáig nem került sor releváns európai rendeletek (pl. EMFA, TTPA) implementációjára sem. Ez bármikor változhat, volt már bejelentés a közszolgálati média szabályozásának közelebbi átalakításáról, de konkrét lépések egyelőre nem történtek. Nem kezdődtek meg a szakpolitikai egyeztetések a szakmai szervezetekkel, egyelőre nem transzparens a szabályozási munka előkészítése.

8. Az egyesülési szabadság és a civil szervezetek helyzete

A kormányváltással jelentősen csökkent civil szervezetekre eddig nehezedő nyomás, a lejáratás és megbélyegzés lényegében eltűnt a mainstream közbeszédből. A Szuverenitásvédelmi Hivatal megszüntetésére irányuló jogalkotási lépések is ezt a pozitív trendet erősítik. Ugyanakkor a kormányzati ígérek között nem szerepel hangsúlyosan a civil szervezetek jogszabályi és működési környezetének felülvizsgálata és megreformálása. Az állami támogatások rendszerének feltárt visszásságai egyes források (különösen a Nemzeti Kulturális Alap) esetében nagy figyelmet kaptak, a civil szervezetek támogatására hivatott más alapokról azonban nem mondható el ugyanez. Egyes ágazatokban elindult a civilekkel való párbeszéd és közös munka, azonban ez még nem általános vagy rendszerszintű.

9. A nők jogai

Az elmúlt években a strukturális nemi egyenlőtlenségek nem voltak kormányzati prioritások: a nemek közötti bérszakadék (16,9%) az EU-s tagállamok között az egyik legmagasabb, a nők foglalkoztatottsági aránya – különösen a három vagy több gyermeket nevelők és a roma nők esetében – jelentősen elmarad a férfiakétól, a nők vezető testületi részvételét célzó irányelv implementációja elmaradt és a reprodukív jogok területén is visszalépés történt. Az Isztambuli Egyezményt sem ratifikálta a korábbi kormány, pedig az Unióban az egyik legmagasabb arányban Magyarországon tapasztaltak a nők fizikai és/vagy szexuális erőszakot és fenyegetést (49,1%). Az új kormányzati ciklus változást jelezhet: a parlamenti női képviselet jelentősen nőtt, a nők esélyegyenlősége megjelent a kormányprogramban, és az abortusz szigorításának felülvizsgálata napirenden van. Az új kormány által megfogalmazott szándékok érvényesítéséhez szakpolitikai párbeszédre és civil, szakértői képviselet bevonására van szükség – így a bértranszparenciáról szóló irányelv [hatékony implementációjában](#) is.

10. Az LMBTQI-személyek jogai

Az LMBTQI közösség tagjainak az emberi jogait az elmúlt másfél évtized kormányzati retorikája és intézkedései rendkívül súlyosan korlátozták. A kirekesztő jogalkotást több hazai és nemzetközi bírósági ítélet elítélte. Az Emberi Jogok Európai Bírósága többször [elmarasztalta](#) Magyarországot azért, mert nem biztosít gyors, átlátható és hozzáférhető eljárást a nem jogi elismerésére, azaz arra, hogy a transznemű személyek hivatalos irataikat összhangba hozzák a társadalmi valóságukkal. Az Európai Unió Bírósága [szerint](#) a tartalomalapú korlátozást bevezető LMBTQI-ellenes propagatortörvény sérti – többek között – az EU alapelveit, így elfogadhatatlan az LMBTQI témájú gyűlések korlátozása is. Az új kormányzat ezidáig nem tett egyértelmű vállalást a szexuális és nemi kisebbségek emberi jogait korlátozó törvények visszavonására és a vonatkozó bírósági ítéletek végrehajtására, bár a központi kommunikációból eltűnt az LMBTQI-ellenesség.

11. A roma kisebbséghez tartozó személyek jogai

A roma kisebbséghez tartozó személyeket érő rendszerszintű hátrányok továbbra is jelen vannak Magyarországon, különösen az oktatás, a lakhatás, a foglalkoztatás és a szolgáltatásokhoz való hozzáférés területén. Ezek közül az egyik legsúlyosabb probléma az oktatási szegregáció, amelynek felszámolása érdekében Magyarország továbbra sem hajtotta végre teljeskörűen az Emberi Jogok Európai Bíróságának releváns ítéleteit, és nem alakított ki hatékony deszegregációs politikát. Pozitív fejlemény, hogy az új oktatási kormányzat retorikai szinten szakított a szegregációt elfogadó korábbi megközelítéssel, ugyanakkor a tényleges változáshoz hosszú távú, rendszerszintű intézkedések szükségesek. A lakhatás területén új kockázatot jelentenek [azok a szabályok](#), amelyek lehetővé teszik, hogy az önkormányzatok helyi feltételekhez kössék a letelepedést vagy az ingatlanszerzést; az eddigi tapasztalatok szerint ezek a rendeletek a roma családok közvetett hátrányos megkülönböztetését valósítják meg, és a lakhatási szegregációt erősítik.

12. A migránsok, menedékkérők és menekültek jogai

Az elmúlt években a menedékjog területén Magyarország nemcsak rendszerszinten korlátozta a nemzetközi védelemhez való hozzáférést, hanem [több](#) esetben [nyíltan](#) figyelmen kívül hagyta az Európai Unió Bíróságának kötelező erejű ítéleteit is. Ennek ma már jelentős és folyamatosan növekvő [pénzügyi következményei](#) is vannak. Bár az új kormány általánosságban deklarálta, hogy végrehajtja az uniós jogból fakadó kötelezettségeket, az új Országgyűlés és kormány megalakulása óta eltelt néhány hétben ezzel kapcsolatban még jogszabálytervezet nem került nyilvánosságra.

13. Gazdasági és szociális jogok

A gazdasági és szociális jogok terén korábban azonosított hiányosságok változatlanul fennállnak, a szabályozási keret nem módosult. A kollektív munkajog intézményei érdemben nem változtak: a sztrájkjog – különösen a közszolgálati munkavállalók esetében – továbbra is jelentősen korlátozott. A minimális megélhetést biztosító állami ellátások összege 2008 óta nem emelkedett, és továbbra sem éri el azt a szintet, amely a rászorulóknak tényleges megélhetéséhez szükséges lenne. A szegénységet szabálysértésként kriminalizáló jogszabályok változatlanul hatályban vannak; részleges előrelépést jelent ugyanakkor, hogy az Alkotmánybíróság 2026 májusában a koldulást részben dekriminalizálta.

A jelen dokumentumot jegyző civil szervezetek a 7. cikkes eljáráshoz kapcsolódó korábbi közös elemzései és ajánlásai:

- [Selected questions and recommendations for Hungary in the Article 7\(1\) TEU procedure](#) (2025. október)
- [Selected recommendations for Hungary in the Article 7\(1\) TEU procedure](#) (2023. május)
- [Band aid for rule of law wounds – actionable recommendations for legislative amendments improving the system of checks and balances in Hungary](#) (2020. november)
- [Stating the Obvious – Rebutting the Hungarian Government's response to the Reasoned Proposal in the Article 7 procedure against Hungary](#) (2019. október)